

Joan Vergés

TON, NO T'ESPANTIS, NO TINGUIS POR

Ton, no t'espantis, no tinguis por
de cap fantasma de la foscor,
ni de les bruixes, ni dels dragons,
que jo vigilo tots els racons.

No tinguis por, dorm i reposa,
que jo no estimo cap altra cosa
que aquests poemes d'enamorat
que a tu et fa escriure la soledat.

No passis pena ni tinguis fred
de les nevades del teu poblet,
ni de les dures mans de la nit,
que jo t'abrigo quan ets al llit.

El meu poeta, quina tristesa,
jo no sé on para la jovenesa,
però et dic on para la Mariona:
és en el somni que t'empresona,

perquè et voldria jove i valent.
Ja saps on para la Mariona,
quan tot et sembla que t'abandona
tens una núvia que et diu amén.

NO MARIONA, NO HAS DE PLORAR

No, Mariona, no has de plorar
sinó somriure del temps que fa:
tot en nosaltres és bell i franc,
el núvol negre i el núvol blanc.

La primavera que ens ha abraçat
no pot fugir-nos per cap forat,
per cap ferida, per cap dolor
que ens embolcalla massa claror.

Verd, blau, taronja, tot colors vius,
per sempre frescos, hiverns i estius.
Som joia i festa que tot ho balla,
som com els prínceps d'una rondalla:

tu, la princesa de l'univers,
tu en cada nota i en cada vers,
als ulls dels músics i dels poetes,
i al ble que encenen les animetes

per estimar-se furtivament
i no assecar-se d'enyorament,
per abraçar-se, potser en secret,
i no morir-se del mal que han fet,

jo com un príncep exiliat,
per les anyades esparracat.
Però, en els versos, saps Mariona?
prou s'endevinen ceptre i corona.

AI MARIONA, SAPS QUE COM MAI

Ai Mariona, saps que com mai
ara t'estimo fins al desmai?
Que tinc un somni de tu tan bell
que obre les portes del meu castell,

i fa que hi entrin altra vegada
les infanteses de llum daurada,
i que quan danses, jo no sé com,
que te m'emportes lluny de tothom,

on pugui creure tot el que crec,
que cel i terra són el batec
d'uns ulls de noia o un cor d'infant,
que sols els somnis fan i desfan?

Ai Mariona, saps que com mai
ara t'estimo fins al desmai?
que el vent em porta i el vent em du
lligat al somni tan bell de tu

que em besa el front i em besa els llavis
per esborrar-ne tots els agravis,
i em besa els llavis i em besa el front
perquè se m'obrin a un altre món?

Tornem a veure'ns, vols Mariona?
La lluna plena no ens abandona.

ÉS PER TU, NÚRIA, ÉS PER TU

És per tu, Núria, és per tu,
i no he rendit la quimera.

Pel goig de la teva llum
m'han envoltat de tenebra.

Pel goig de la teva pau
m'han dut a terra estrangera.

Pel goig de la teva veu
m'han endolat les estrelles.

És per tu, Núria, és per tu,
i no he rendit la quimera.